

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 27792

гр. София, 20.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 60 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АНГЕЛИНА К. БОЕВА

като разглежда докладваното от АНГЕЛИНА К. БОЕВА Частно гражданско дело № 20231110123827 по описа за 2023 година

С разпореждане от 09.11.2023 г. е указано на заявителя „Софийска вода“ АД, че поради депозиране на възражение по чл. 414 ГПК в срок от длъжника А. А. К. може да предяви иск за установяване на вземането си в едномесечен срок от получаване на съобщението, като довнесе дължимата държавна такса. В същото разпореждане е указано на заявителя, че ако не представи в посочения срок доказателства, че е предявил иска си, издадената заповед за изпълнение ще бъде обезсилена. Препис от разпореждането е връчен на заявителя на основание чл. 42, ал. 4 ГПК на посочения в заявлението електронен адрес на 09.11.2023 г. В указан един месечен срок, както и до настоящия момент по делото не са представени доказателства, че заявителят е предявил иск за установяване на вземането си. Поради изложеното съдът намира, че на основание чл. 415, ал. 5 ГПК заповедта за изпълнение следва да бъде обезсилена.

На следващо място, в подаденото възражение по чл. 414 ГПК, както и с молба от 22.12.2023 г. длъжникът е поискал присъждане на направените в заповедното производство разноски за заплатено адвокатско възнаграждение. Към възражението е приложен договор за правна защита и съдействие, в който е посочено, че договореното адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева е платено от длъжницата изцяло в брой при подписването му.

Препис от молбата на длъжника от 22.12.2023 г. е изпратен на заявителя „Софийска вода“ АД за отговор, като в указан едноседмичен срок е постъпило становище по същата чрез юрк. Маргарита Лазарова. Процесуалният представител оспорва искането на длъжницата за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева. В тази връзка възражава, че предвид естеството на заповедното производство законът изрично освобождавал длъжника от задължението да мотивира възражението си. Последното нямало самостоятелен характер и било само формална предпоставка за прерастване на заповедното производство в исково такова, а не израз на материалноправната защита на длъжника. Затова при определяне на дължимото на длъжника адвокатско възнаграждение за подаване

на възражение по чл. 414 ГПК разпоредбата на чл. 7 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения била неприложима. Ето защо моли съда, в случай че счете, че са налице предпоставките за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение в полза на длъжника, да определи размера му по реда на чл. 6, т. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г.

Безспорно се приема в съдебната практика, че разпоредбата на чл. 78 ГПК намира приложение и в заповедното производство. Систематичното място на същата е в Раздел II „Държавни такси и разноски“ на Глава Осма „Такси и разноски“ от Част Първа „Общи правила“ на ГПК. В заповедното производство намират съответно приложение всички общи правила на Част Първа ГПК, в това число и тези относно отговорността за разноски. Съдът намира, че са налице предпоставките по чл. 78, ал. 4 ГПК за осъждане на заявителя да заплати на длъжника направените по делото разноски, доколкото настоящото производство следва да бъде прекратено, а издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – да бъде обезсилена (вж. *Определение № 509 от 23.09.2014 г. по ч. гр. д. № 4784/2014 г., I Г.О., ВКС*).

По възражението на заявителя за прекомерност на претендираното от длъжницата адвокатско възнаграждение съдът намира следното. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 ЗА. А чл. 36, ал. 2 ЗА препраща към Наредба № 1 от 09.07.2004 г. на Висшия адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения. При определяне на приложимата правна норма от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за изчисляване на минималния размер следва да бъде взето предвид, че правната защита и съдействие, оказА. на длъжника от процесуалния му представител в настоящото производство до момента на постановяване на разпореждането за обезсилване на заповедта за изпълнение, се изразяват в подаване на добре мотивирано и подкрепено с писмени доказателства възражение по чл. 414 ГПК. Частна жалба по чл. 413 ГПК не е била депозирана. Настоящият съдебен състав напълно споделя практиката на Върховния касационен съд, която приема, че заповедното производство е уредено като едностранно. Затова в чл. 7, ал. 7 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. то е поставено наред с други едностранни производства – производство по обезпечаване на бъдещ иск, производство по издаване на изпълнителен лист. Защитата на длъжника в рамките на тези производства се осъществява чрез обжалване актовете на съда с частна жалба, като в този случай минималното адвокатско възнаграждение се определя по чл. 11 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. Подаването на възражение в срока по чл. 414 ГПК е основА.е за отпочване на исков процес. По възражението заповедният съд не дължи произнасяне, а само указА.я до молителя за предявяване на иск по чл. 422 ГПК. То няма самостоятелен характер и е само формалната предпоставка за прерастване на заповедното производство в състезателно и двустранно, а не израз на материалноправната защита на длъжника. Последната ще бъде осъществена в рамките на исковото производство, където длъжникът следва да изчерпи

възраженията си за неоснователност на иска. Законодателят изрично освобождава длъжника от задължението да мотивира възражението си и по този начин се дезинтересираща от неговата основателност. То е само формална предпоставка, без самостоятелни правни последици, поради което и изходът на спора за материалното право на кредитора не предпоставя материална незаконосъобразност на възражението по чл. 414 ГПК (вж. *Определение № 140 от 19.03.2020 г. по ч. т. д. № 236/2020 г., II Т.О., ВКС, Определение № 45 от 23.01.2019 г. по ч. т. д. № 3074/2018 г., I Т.О., ВКС*).

С оглед тези особености на заповедното производство и предвид изричните възражения, направени от заявителя срещу размера на претендираното от длъжницата адвокатско възнаграждение, съдът намира, че при определянето му не следва да намери приложение разпоредбата на чл. 7, ал. 7, вр. ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. Възнаграждението следва да бъде определено съгласно § 1 от Допълнителните разпоредби на Наредбата, а именно за непредвидените в тази наредба случаи възнаграждението се определя по аналогия. Съдът намира, че действително извършени от процесуалния представител на длъжницата действия попадат в следните хипотези – оказване на правна консултация (чл. 6, т. 2 от Наредбата – в приложимата към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие редакция) и процесуално представителство по делото, изразяващо се в изготвяне и депозиране на възражение по чл. 414 ГПК (чл. 6, т. 5 от Наредбата – в приложимата редакция). Или общият размер на минималното възнаграждение за всички извършени от процесуалния представител на длъжницата процесуални действия в настоящото производство съдът определи на 400 лева, които следва да й бъдат присъдени вместо поисканите 1000 лева.

Воден от горното, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ОБЕЗСИЛВА изцяло, на основание чл. 415, ал. 5 ГПК, заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 26.06.2023 г., издадена по ч. гр. д. № 23827 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд, Второ гражданско отделение, 60 състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 4 ГПК, „Софийска вода“ АД, ЕИК *****, представлявано от изпълнителния директор Васил Борисов Тренев, със седалище и адрес на управление гр. София, АДРЕС, Бизнес Център „Интерпред Цар Борис“, да заплати на **А. А. К.**, ЕГН *****, с постоянен адрес гр. АДРЕС, сумата **400** (четиристотин) лева, представляваща направените в настоящото производство разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

РАЗПОРЕЖДАНЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на страните.

На основание чл. 7, ал. 2 ГПК на страните да се изпрати препис от настоящото разпореждане.

Съдия при Софийски районен съд: _____